

Kjøbenhavns Posten.

Bedigeret og udgiven af A. P. Liunge.

11te Aarg.

Tirsdag d. 1. Februar 1837.

Nr. 32.

forsendes, ifelge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Danmark i Maret 1836.

III.

Reformationsfesten.

Det var netop 300 Aar siden, at hos os Konge og Adel blev enige om, at dele Kirkegodset og indføre Reformationen — dog nei! vi ville hellere sige: Det var netop 300 Aar siden, da Pavedommets forsmædlig Lænker blev brudte, da ogsaa hos os Halsen blev knækket paa det skammeligeste Tyranni, som menneskeligt Hovmod havde paalistet Bankundigheden, Traditionens Magt over Troen, Dogmets Herredomme over Samvittigheden, Argelistens Raadighed over Saligheden, og da den frigjorte Menneskaand tilbagevandt sin Gud — der, hvor han ene kan throne, i Hjertets Helligdom. Reformationen var en stor, en højlig Bedrift, og om end dens Forplantelse til os just ikke indeholder noget før Begeistrende, da den neppe fremgik af nogen klar og kraftig Almeenvillie, — glædelig og rig paa de skjønneste Frugter var dog denne Begivenhed, og vel vaerd at mindes af de seneste Slægter.

Den Tid var nemlig længst forsvunden, da Katholicismen i ungdommelig Begeistring drog ud i Barbaryets Nat for med Landens kendte Fakkel at opsoe den vilde Kraft, og vække til Liv al den slumrende Dygtighed, for at plantte sit lysende Kors i Bankundighedens dunkle Skove, og predike Frihedens Evangelium for Jordens Slagter. Ogsaa den Tid var forsvunden, da Katholicismen i Kirken første Gang undfangede og iværksatte den stolte Idee om et stort almindeligt Menneskesamfund, da den i sit Skjed bevarede alt ædlere Menneskeliv, al Cultur og Videnskabelighed, og lige over for Næverettens plumper Undertrykelse hævdede Landens hellige Ret, da den ved i sig at optage og fremhæve til Magt og Glands ethvert Talent, bevarede Lighed mellem Menneskene midt i Feudalismens fastemæssige Sondersplittelse. Dengang var Katholicismen det Herligste, Jorden eiede, og alt,

hyd der var Aland i, fandt Hvile og Næring hos den, og samvirkede til at fremme dens store Formaal og forhersige dens Glands. Men den Tid var forlængst forsvunden; dens Mission var tilende, og Verdensaanden var vegen fra den, og saaledes vare da kun de dode former tilbage, som Herskelyge og Egennytte bemægtigede sig til Landens og Frihedens Undertrykkelse. Men aldrig gaves der paa Jordens nogen Magt saa stor, som Middelalderens Kirke, og derfor er det en af Frihedens glorværdigste Seire, da det lykkedes at bryde Vaticanets Krumstav, under hvis fordum lige saa milde som stærke Regimenter Menneskaanden var voret op, men som nu var blevet det skrækkeligste Despoties Jernscepter, og derfor betragte vi Reformationen som hele den nyere Histories Udgangspunkt, hvori den foryngede Verden i Stat og Videnskab har udviklet sig i en Allsidighed og Rigdom, der betrygger os en lang og frugtbar Flor.

Og derfor var der kraftig Opfordring for os til at glædes ved Tanken om, at ogsaa vi tidligere blevne dragne ind i denne store Udviklingsproces, og da det er naturligt for os Mennesker, at knytte Grindringen om vigtige Begivenheder til visse tilbagevendende Tidsaffnit, saa var det en præisværdig Idee, ved en almindelig Landefest at gjenoplive den Aaland, som den gang i Kæf og ridderlig Kamp for Menneskehedens Frihed havde udrettet saa store Ting. Der var saa meget større Opfordring til at vække Mindet om hin Tids Streben, som Reformationens Værk endnu langt fra ikke er fuldendt. Selv i kirkelig Henseende blev det af den paafølgende Tids Småalighedsaand ikke blot ikke fortsat, men snarere forværet og fordeervet, idet man vendte tilbage til det gamle feige Afsguderi med Menneskeord og Formelværk. Man havde altsaa vel haft Grund til at vente, at om vor Tid end ikke duer til at fortsætte den begyndte Kirkereform, man dog i det mindste vilde sege at vende tilbage til denne første Begyndelses oprindelige Keenhed. Ogsaa i Skole og i Videnskab, og i det, hvori alle isolerede Formaal gaae

op i harmonist Forening, i Staten, var det den høje Tid at mane frem den reformatoriske Land, der kunde løsne de Baand, der holde Kraften fængslet, den høje Tid, at bringe Liv og Virksomhed ind i den døde Masse.

„Wo das meiste Leben, da ist der Sieg!“

Det er et gyldent Ord, som maa reise Modet hos Enhver, der føler Livets Pulsslag i sin Barm; men af, i vort hele Væsen ere Livets Kilder tilstoppede og Pulsslaget mat. Hvor finde vi dog den Mosesstav, som kunde bringe Kilden til atter at springe, hvor den legende Drif, som kunde forfriske vort Hjerte? Men denne Verdens Store ere smaa, smaa som vi Andre, og de, som kunde hjelpe, de ville det ei.

Det var en alvorlig Mindelse, netop nu at see hele Danmark forene sig for at feire Reformens store Værk. Det blev feiret; — men hvorledes?

Der blev ringet med Klokker, og Stadens Porte blevet blændede. Saa blev der sunget og spillet omkring i Kirkerne, og Presterne prædikede, men i Frue Kirke prædikede Bispen med en Guldmørs Kappe paa. De, som havde Billet, de saae og hørte paa al den Stads og Herlighed, Resten stod paa Gaderne og morede sig over de smukke Kæther og de nye Liberier og over Gardens Musik; nogle vare fulde og nogle fik Prygl. Hvor de ikke havde Garder, Hofcapel og Operapersonale, der gjorde de paa anden Maade Stads og Musik, saa godt de kunde. Næste Dag blev der i alle Skoler læst op af en lille Bog; men ved Universitetet blev der creeret en Mængde latinske Doctorer og Magistre, saa mange man havde funnet faae; Alt til Acre for Reformationen, fordi den havde tendt Videnskabernes Lys. Den Dag vare alle Boutiker aabne, men den næste Dag vare de igjen lukkede, og saa var det atter i Kirkerne, og til Slutning stor Taffel hos Hans M. Kongen. Ogsaa blev der prægede to store Medailler, nogle i Guld og andre i Sølv, og atter andre i Bronce, den ene til Acre for Reformationens Indførelse hos os, den anden til Acre for denne Fest. Og endelig, — og det var i Manges Øine det vigtigste — blev der uddeelt en stor Mængde Titler og Kors; Naadens Gliser aabnede sig, og en Guldregn strømmede ned alt Folket over, og Mange blev saare glade.“

Det er en fort, eensfaldig og sandfærdig Beretning om Reformationfesten, som fandt Sted i Danmark i Aaret efter Christi Byrd 1836. Vi have ovenfor tydelig nok udtalt vor Mening, at det ikke var en saadan Maade, hvorpaa vi havde ventet, at den vilde blive feiret; vi ville ønske, at den ikke desmindre maa have stiftet Gavn. Var det Guds Lande, der gik igennem denne Fest, var det et sandt, et rigt Liv, der rørte sig i al denne Bevægelse, da ville de gode Frugter

deraf ikke udeblive; men var det denne Verdens Land, der drev sit forængelige Spil, var det en usand Besgeistring, der skulde sig bag al denne Pynt, da vil Festen forsvinde sporløst, som det Skyggespil paa Væggen, hvormed man forlyster Barn. Men vi ville oprigtigt haabe, at det i Gjerningen vil vise sig, at om end vor Tid ikke duer til at rumme Reformationens Kraft, den dog besieles af den Billie, at gjennemfore i det mindste nogle af de Reformer, hvortil der føles saa stor Trang, og saaledes selv at udrette noget, der, som en anden Forfatter har ytret, engang i Tidernes Løb kunde med Taknemmelighed ihukommes af vores Efterkommere.

Nyheds - Post.

København, den 1ste Februar 1837. Bullerin den 1ste Februar: „Hs. Majestæt Kongen har i afgørt Mat havt 4 Limers Sovn; Appetiten og Kræfterne ere gode.“

— Folgende Oplysninger angaaende det Punkt, hvor paa Subscriptionen til det Thorvaldsenske Museum for Sieblikket staar, ville sikkert interesser Publicum: I de 8 Dage, der ere forløbne siden Subscriptionsplanen udkom, er den Sum, hvorför der er tegnet, steget til 15 a 16000 Rbd.; blot ifølge nogle af de private Lister, som Committees Medlemmer have uddeelt her i Byen. De fleste af disse Privatlister saavel som samtlige til Autoriteter og Corporationer sendte Lister og endeligen alle udenbyes, ere endnu ikke indkomne. Hün Sum er for en Deel tilveibragt ved en stor Mængde smaa og meget smaa Bidrag. — Hs. Majestæt Kongen har bevilget Portofrihed for den hele Correspondance angaaende dette Anliggende. — For at forebygge en hyppig bemærket Misfortaelse, ansee vi det derhos for rigtigt at gjøre opmærksom paa, at der, i Folge Indbydelsen, for Tiden kun er Tale om at tegne sig for Bidrag. Indkøbningen vil først finde Sted, naar man seer sig i Stand til at stride til Udførelsen.

— Ved den i Löverdags agholdte Forsamling i Amtsledning af den intenderede Stiftelse for værdige trængende Haandværksmestre og deres Enker (Vide Nr. 27 af d. Bl.) forelagde Stiftelsens Bestyrere Laugenæs Oldermænd Udkastet til en Fundats for Stiftelsen. Dette Udkast blev da underkastet Discussion, ved hvilken, foruden Vedtagelsen af en Deel Amendments til enkelte Paragrapher, Forsamlingen in specie besluttede, at den i d. Bl. in extenso aftrykte § 3 (om Pladsernes Belæggelse m. v.) og § 13 skulde underkastes en Ómarbejdelse, til hvilken Hensigt den valgte en Committee, bestaaende af Thrr. Uhrmager Kyhl og Oldermændene Skomagermester Loheber, Bagermester Scherfig og Tobaksfabriqueur Bonnesen. —